

ørkesløs og kun et Spild af Tid. Jeg maa derfor hævde, at det er muligt, at Indenrigsministeren kan fortolke Lovens Bestemmelser paa den Maade, men at hans Fortolkning er i Strid med de Forudsætninger, hvorunder Forliget om Arbejdsløshedsforsikringsloven blev til, og hvorunder vi tog vore Ændringsforslag tilbage.

Dernæst vilde jeg gerne indskærpe, at man dog ikke fra Arbejdsdirektoratets Side skulde handle alt for konfust. Jeg tænker her paa Spørgsmaalet Randers. Vi modtog i Arbejdsløshedskasserne et Telegram, som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Stauning, har læst op. Da jeg fik det Telegram til min Arbejdsløshedskasse, et Telegram, der forbød mig at udbetale Understøttelser af enhver Art i Randers, saa — det vil jeg tilstaa — glemte jeg ikke at protestere. Jeg ringede først til Arbejdsdirektoratet, og da jeg ikke kunde faa fat i Direktøren selv, ringede jeg til Indenrigsministeren og spurgte, hvad det skulde betyde. Stillingen var nemlig den, at alle Medlemmer af den paagældende Arbejdsløshedskasse i Randers endnu arbejdede paa det Tidspunkt, da dette Telegram kom, og paa det Tidspunkt, da jeg protesterede. Selvfølgelig har den faglige Afdeling, Forbundet, og ligeledes Afdelingen derovre vedtaget ikke at gaa med i Strejken. Det Antal af mine Medlemmer, der er i Strejke nu, og som altsaa alle gaar for egen Regning og Risiko, beløber sig til 14 af 70. Der er altsaa intet at lave dér, intet Forbud at komme med. Naar Udbetalingen af Understøttelserne skal standses, kan Indenrigsministeren være ganske rolig for, at saa kan jeg nok selv bestemme Tidspunktet, det behøver man ikke at telegrafere om.

Jeg protesterede altsaa og gjorde opmærksom paa, at man kunde ikke standse Udbetalingen i Randers for Kasserens Vedkommende, hvis Fag ikke var berørt af Konflikten. Jeg havde derefter en Samtale med Arbejdsdirektøren om dette Spørgsmaal, og det bevirkede, at man i Arbejdsdirektoratet gik i sig selv, og allerede Dagen efter blev der sendt Arbejdsløshedskassen et Cirkulære, der tog Telegrammet og Forbudet tilbage. Men det forekommer mig, at man burde give sig Tid til at foretage sine Overvejelser og Undersøgelser for ikke at falde saadan med Døren ind i Huset. I dette Cirkulære hedder det — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse en Del deraf —: „Da det af Arbejdsdirektoratet under Gaars Dato til Arbejdsløshedskassernes Hovedledelser udsendte Telegram om, at enhver Udbetaling af Un-

derstøttelse vilde være at standse i Kasserens Afdelinger i Randers fra og med Mandag den 20. ds. Aften, var foranlediget ved de til Arbejdsdirektoratet i Dagens Løb indgaaede Oplysninger om, at Arbejdet var standset i Randers for alle Fags Vedkommende, undlader man ikke, efter at Arbejdsdirektoratet i Dag har erholdt autentiske Oplysninger om, at der i Randers endnu arbejdes i forskellige Fag, herved at meddele den ærede Hovedledelse, at Udbetaling af vedtægtsmæssig Understøttelse i Randers maa finde Sted i de Fag, indenfor hvilke der endnu maatte arbejdes, uanset det i Arbejdsdirektoratets Telegram af Gaars Dato givne almindelige Forbud mod Udbetaling.“

Jeg spørger den højtærede Indenrigsminister: Var det ikke bedre, om man havde sørget for at skaffe sig disse autentiske Oplysninger derovre fra, før man havde paabudt Lukning af Kasserne? I øvrigt vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at efter det, vi nu er ude for i Kasserne, er det saadan, at da vi har fat i den ene Ende, skal vi nok fortolke Loven, saaledes som vi nu ser paa den, og hvis Indenrigsministeren skrider ind deroverfor, er der jo Instanser, som staar over Indenrigsministeren; for Indenrigsministeren og hans Arbejdsdirektør er naturligvis pligtige at overholde Loven ligesom vi andre. Man kan ikke saadan ved et almindeligt Forbud uden videre lukke Kasserne, og det er det, man har forsøgt her.

Til Slut vil jeg gøre et Par Bemærkninger i denne Forbindelse med Hensyn til den nye Arbejdsdirektør. Det Resultat, den højtærede Indenrigsminister kom til i sine Overvejelser over, hvem der skulde være Arbejdsdirektør, kom i hvert Fald mig som en Overraskelse. Ærede Medlemmer af det høje Ting vil huske, at den højtærede Indenrigsminister den Aften, der sluttedes Forlig, sagde til mig, at det var vel at forstaa saaledes, at det, jeg paa et tidligere Tidspunkt af Forhandlingerne havde sagt, at hvis man gennemtvang Loven paa Trods af Socialdemokratiet, skulde der ikke blive noget loyalt Samarbejde med den Administration, som den højtærede Indenrigsminister satte til at administrere den Lov, der var blevet til paa denne Maade, nu ved Forliget var taget tilbage. Dertil svarede jeg, at for saa vidt den højtærede Indenrigsminister ansatte som Arbejdsdirektør, som Leder af denne betydningsfulde Samfundsvirksomhed, en Mand, der ikke opfattede sin Stilling som overfor Kasserne en Politimesters, men betragtede sig som den, der